

Khi Kẻ Thắng Sợ Người Thua

Hơn bốn mươi năm sau khi nhờ làm lính đánh thuê, tay sai bán nước cho bọn ngoại bang Tàu-Nga mà may mắn ăn cướp được Miền Nam Việt Nam ngày 30 Tháng Tư, 1975, thực tế cho thấy rõ ràng bọn phỉ quyền Hà Nội chỉ may mắn chiếm được lãnh thổ Miền Nam nhờ súng đạn viện trợ của bọn quan thầy Tàu-Nga, chứ KHÔNG BAO GIỜ chiếm được lòng người từ vĩ tuyến 17 trở vào Nam. KHÔNG BAO GIỜ VÀ SẼ KHÔNG BAO GIỜ.

Nhiều trăm ngàn người đã chấp nhận, kể cả cái chết, bỏ làng mạc, quê cha đất tổ, tài sản để ra đi, kể cả những người lớn lên ở miền bắc, khi vào Miền Nam sau 30/04/ 1975, đã thấy rõ sự thật ở Miền Nam Tự Do và từ đó nhìn ra bộ mặt đối trá ghê tởm của chế độ cộng phỉ hà khắc, độc tài, tàn ác, toàn trị mà lâu nay họ phải chịu đựng.

Dân chúng, và ngay cả những tên cán bộ cộng phỉ nằm trong gan ruột đảng đã tỏ thái độ bất bình, trở thành cá nhân hay những thế lực chống đối, điều khiến cho Việt Nam ngày nay có nhiều nhà tù giam giữ những người bất đồng chính kiến, dù họ là những người, hay tập thể chủ trương bất bạo động, không hề có vũ khí trong tay.

Khi không chiếm được lòng dân, thì chính thể cai trị phải sợ lòng dân, như người đi đêm sợ bóng ma. Những bóng ma đó được bọn phỉ quyền Hà Nội vốn tiểu nhân, đê tiện, hèn hạ và yếu bóng vía đặt tên là "thế lực thù địch," "diễn tiến hòa bình," "gián điệp nước ngoài.", nhưng chính bọn phỉ quyền Hà Nội mới đúng là "thế lực thờ địch" và cái-gọi-là "diễn biến hòa bình" lại đang xảy ra ngay trong nội bộ của bọn chúng vốn dĩ luôn tranh ăn các gói vay, các gói thầu và tranh giành quyền lực, sẵn sàng bè phái, lợi ích nhóm, cắn xé và triệt hạ lẫn nhau với cái trò hề "đốt lò" lỗ bịch, nhắm nhí của tên chúa đảng cướp xảo quyệt, tham quyền cố vị.

Lực lượng tay sai là bọn công an vô giáo dục, với khẩu hiệu "còn đảng, còn mình," theo Giáo Sư Carl Thayer của Học Viện Quốc Phòng Úc, Việt Nam có lực lượng an ninh ít nhất là 6.9 triệu tên. So sánh với tổng cộng những người đi làm khoảng

chừng 43 triệu, thì cứ sáu người thì có một người làm chó săn, tay sai cho các cơ quan an ninh. (Sài Gòn trong tôi/ Huy Phương)

Trang web chính thức của bộ công an cộng phỉ trích lời tên đồ tể Lê Duẩn, cố tổng bí thư đảng cộng phỉ Việt Nam, có câu châm ngôn vuốt ve, dụ ngọt cho bọn công an tay sai “Đảng lựa chọn công an trong những người trung thành nhất với đảng, những người chỉ biết sống chết với đảng, chỉ biết còn đảng thì còn mình!”

Phải chăng bọn cộng phỉ Việt Nam luôn luôn sợ thay đổi, sợ bị lật đổ nên trong xã hội này, nhân viên y tế, thầy cô giáo thì thiếu nhưng công an, chìm, nổi, dân phòng, trật tự khu phố, thì đứng đầy đường để quấy rối và làm tiền người dân.

Ngay khi mới vào Sài Gòn một ngày, bọn cộng phỉ bắc việt hèn hạ và đê tiện đã bắt đầu biết sợ. Sợ người sống, khi họ còn súng đạn trong tay đã đành, bọn cộng phỉ bắc việt còn sợ cả những người đã chết.

Không sợ người chết, có sao lại tiểu nhân hèn hạ giật sập bức tượng “Tiếc Thương” và chở đem đi vớt chỗ khác, mồ mả người lính miền Nam thì được rào chắn vây quanh như trại tù, gọi là “Khu Quân Sự” không ai được vào, mà cũng không ai được đem xương cốt ra.

Không sợ người chết, tại sao trong khi tro cốt của Thiếu Tướng Nguyễn Khoa Nam được để ở chùa Quảng Hương Già Lam, Gò Vấp, lại bị bọn phỉ quyền mọi rợ vô nhân tính bắt phải di dời đi nơi khác, vì sợ đồng bào đến hương khói, chiêm bái, và thờ cúng. (Sài Gòn trong tôi/ Huy Phương)

Không những hèn hạ sợ người chết mà bọn chúng vốn dĩ bất nhân và đê tiện còn sợ cả cái tên người chết, dưới thời cộng phỉ, sau khi thân nhân dời mộ cố Tổng Thống Ngô Đình Diệm và bào đệ của ông là ông Ngô Đình Nhu về Nghĩa Trang Gò Vấp, khi lập bia mộ, bọn cộng phỉ chỉ cho phép được đề “Huỳnh” và “Đệ,” mà không được phép đề tên thật của hai ông. Quả thật là không ai tiểu nhân, đê tiện và hèn hạ cho bằng bọn phỉ quyền Hà Nội.

Bọn phỉ quyền Hà Nội còn không biết nhục vì hèn hạ mà còn dám trơ trẽn và lỗ bịch nói láo rằng đây là ý kiến của thân nhân Việt Kiều về xây mộ, nhưng thử hỏi ai lại muốn bia mộ của thân nhân mình không tên, không tuổi.

Kẻ thắng sợ cả người thương binh bên thua trận, nếu không những lần phát quà, giúp đỡ cho thương binh VNCH ở chùa Liên Trì, nhà thờ Dòng Chúa Cứu Thế, Sài Gòn, vì sao lại bị bọn công an chó săn, chặn đường, quấy nhiễu và cuối cùng phải chấm dứt công việc đầy tính nhân đạo này.

Trong cuộc chiến tranh Việt Nam, sinh viên phản chiến biểu tình đã trương lá cờ của bọn thổ phỉ Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, mà chính quyền Mỹ chưa sợ, sao ngày nay cộng phỉ bắc việt lại khiếp sợ lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ của VNCH trong khi chiến tranh qua đã lâu và cuộc đối đầu không còn nữa.

Rõ ràng, bởi bọn cộng phỉ bắc việt không hề có chính nghĩa trong cuộc chiến tranh xâm lăng ăn cướp Miền Nam Việt Nam nên lúc nào cũng sợ Sự Thật và sợ Chính Nghĩa Việt Nam Cộng Hòa. (Sài Gòn trong tôi/ Huy Phương)

Phỉ quyền Hà Nội đê tiện hèn hạ sợ luôn cả những bộ quân phục rằn ri của Người Lính Miền Nam. Bởi nếu không hèn hạ và sợ sự thật thì làm sao lại có vụ kết án Nguyễn Việt Dũng, bị 12 tháng tù vì tội “gây rối trật tự công cộng” trong khi Dũng chỉ tham gia cùng với người dân ở Hà Nội phản đối việc chặt cây xanh, mà chỉ riêng mình anh bị bắt và đưa ra tòa đơn giản chỉ vì Dũng mặc đồ rằn ri hôm đó.

Bọn phỉ quyền Hà Nội vốn có bản chất tiểu nhân, đê tiện, lưu manh và gian xảo nên luôn luôn sợ những người có ảnh hưởng đến quần chúng, có đám đông hỗ trợ, tức là bọn phỉ quyền Hà Nội luôn lo sợ bị lật đổ. Do vậy các vị lãnh đạo tôn giáo của Cao Đài, Hòa Hảo, Phật Giáo, Công Giáo, Tin Lành luôn luôn bị bọn chúng cho những con chó săn theo dõi và cô lập, gây khó dễ trong cuộc sống.

Không những bọn phỉ quyền Hà Nội vốn không có chính nghĩa nên không bao giờ được lòng dân mà luôn luôn đứng đối lập với dân, coi dân như kẻ thù, thậm chí coi dân như con cháu trong nhà, hoàn toàn láo xược và trái ngược với cái khẩu hiệu lỗ bịch và nhố nhăng “đảng là đầy tớ của dân,” như cái giọng khinh bạc của tên phỉ cái vô giáo dục Tôn Nữ Thị Ninh:

“Trong gia đình chúng tôi có những đứa con, cháu hỗn láo, bướng bỉnh thì để chúng tôi đóng cửa lại trừng trị chúng nó, dĩ nhiên là trừng trị theo cách của chúng tôi.” Phải chăng là theo cách đàn áp, bịt miệng, khủng bố tinh thần, bắt bớ tù đầy.

Hồ Chí Minh vốn là một tay lưu manh, điếm đảng, xảo trá, quỷ quyệt, tàn ác, mị dân đã từng nói “Nước lấy dân làm gốc,” nhưng thực sự bọn phỉ quyền Hà Nội đã hy sinh hạnh phúc của toàn dân cho sự tồn vong của đảng cướp của bọn chúng. (Sài Gòn trong tôi/ Huy Phương)

Xưa Nguyễn Trãi từng nói: “Đẩy thuyền đi là dân mà lật thuyền cũng là dân!” Ngày nay, dưới chế độ man rợ và tàn bạo của bọn phỉ quyền Hà Nội, người dân đã hết sợ kẻ cai trị dân rồi, nhưng bọn phỉ quyền Hà Nội này đã bắt đầu run sợ trước những cơn sóng ngầm chống đối của người dân đang chỉ chờ có cơ hội là bùng nổ và tiêu diệt bọn chúng.

Một thể chế mà lúc nào cũng run sợ người dân trước sau gì cũng sẽ đi đến chỗ bị tan rã và bị diệt vong bởi xưa nay chưa bao giờ có chế độ nào tồn tại mãi với thời gian; kể cả những tên bạo chúa một thời hung ác như Tần Thủy Hoàng, Hitler, Benito Mussolini, Saddam Hussein, Muammar Gaddafi,

Ngày nay, tuy bọn phỉ quyền Hà Nội – vốn bản chất chỉ là một lũ tay sai, lính đánh thuê cho bọn đàn anh là bọn cộng sản quốc tế Tàu-Nga – đã may mắn nhờ được bọn chúng chi viện, hỗ trợ mà ăn cướp được Miền Nam Việt Nam, và thống trị

được toàn bộ Việt Nam, nhưng trên thế giới ngày nay, lá cờ đỏ sao vàng bản thủ và tanh tươi vốn xuất phát từ Trung Quốc của bọn chúng chỉ thấy được treo, hay dám treo trước cổng tòa đại sứ cộng phi Việt Nam ở các nước, mà lá cờ này không dám và không thể treo bất kỳ ở đâu, dù ở một xóm nhỏ.

Bọn phi quyền Hà Nội sợ hãi cả những người thua trận, ngày nay đã bỏ nước ra đi. Ở thủ đô Hoa Kỳ Washington DC, đám nhân viên tòa đại sứ cộng phi hèn hạ đến mức không bao giờ dám dùng xe ngoại giao (mang bảng số CD) đi vào khu Eden, hay khi về Orange County, bọn chúng chưa dám công khai đi uống cà phê hay ăn phở ở khu Bolsa.

Người ta còn nhớ, ngày Thứ Bảy, 23 Tháng Sáu, 2007, tên Nguyễn Minh Triết khi tham dự một cuộc họp tại thành phố Dana Point, miền Nam California, đã phải hèn hạ và nhục nhã vào phòng họp bằng... cửa sau.

Vào ngày 17 Tháng Ba, 2015, tên thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng cũng được mời đến Quốc Hội New South Wales để dự họp, nhưng không dám dùng cửa trước vì sợ trứng thối, cà chua, cũng đành hèn hạ nhục nhã phải nhờ cảnh sát dẫn đi cửa sau.

Còn vô số những sự việc khác nói lên sự sợ hãi của bọn phi quyền Hà Nội trước những biểu tượng của Chính Thể Việt Nam Cộng Hòa như Lá Cờ Vàng Ba Sọc Đỏ của Dân Tộc, những bộ quân phục rằn ri của Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa (QLVNCH), những bản nhạc ca ngợi Người Lính VNCH, các tác phẩm văn học nghệ thuật của Miền Nam Việt Nam, và ngay cả đến những kiến trúc xưa, dấu tích của Miền Nam Việt Nam như bùng binh Cây Liễu, các tượng đài, và cả đến việc đổi tên đường các danh nhân lịch sử dân tộc bằng tên của những tên khủng bố khát máu cộng phi,

Vậy những chuyện này không gọi bằng “sợ”, “hèn hạ”, “tiểu nhân”, thì nên gọi bằng gì nhỉ ? -

Huy Phương

(Sài Gòn trong tôi)

Nguồn: PhucHungViet+unsubscribe@googlegroups.com; <https://groups.google.com/d/msgid/PhucHungViet/573668571.6366387.1712705869733%40mail.yahoo.com>

www.vietnamvanhien.org

